

**БАЩИНА ПОУКА
СИНОВА СПОЛУКА
МОЛДАВСКА ПРИКАЗКА**

chitanka.info

Един селянин имал трима сина — хубави и силни, ала мързеливи. По цял ден те лежали на сянка, бръщолевели си или ходели на Днепър да се къпят и ловят риба.

Попитали ги селяните:

— Защо не работите? Защо не помагате на баща си?

А те:

— Баща ни е як и всичко му иде отръки. Няма нужда от нашата помощ.

Бащата наистина бил трудолюбив, никога не стоял със скръстени ръце и работата му спорела. Трудел се за всички...

Така се търкаляли годинките. Ала бащата остарял, не можел да работи както преди. Вмъкнала се немотията под селската стряха, запустяла градината, на двора избуяли бурени и тръни.

Виждали синовете това, но си затваряли очите.

Питал ги бащата:

— Защо, чеда, не работите? Аз вече не мога.

А те:

— Има време, тате. Що е живот — все напред е!

Домъчняло на бащата, загдето отгледал такива мързеливци, досрамяло го от съседите. Един ден повикал синовете си и рекъл:

— Е, синове, дойде ми смъртният час. А как ще живеете вие, като не обичате да се трудите?

Натъжили се синовете — заплакали.

— Кажете ни, тате, последната си воля! — помолил най-малкият.

— Добре! — отговорил умиращият. — Ще ви издам една тайна, не искам да я нося в гроба. Знаете, че ние с майка ви цял живот се трудихме. И спастрихме за вас богатство — едно гърне с жълтици. Майка ви го закопа в градината, ама не можа, горката, да ми каже на кое място, защото умря ненадейно. Това имане чака вас. Намерете го и заживейте охолно!

Простил се старецът със синовете си и затворил очи.

Погребали братята бащата, потъгували ден-два. Най-големият предложил:

— Хайде, братя, да потърсим имането, че да заживеем човешки!

Взели братята мотиките и започнали да чоплят отгоре-отгоре земята в градината. Порботили някое време — само дето бурените разчистили, а гърнето с жълтиците не намерили.

Тогава средният брат рекъл:

— Братя, ако човъркаме така земята, нищо няма да намерим. Гърнето сигурно е по-дълбоко заровено. Да копаем по-дълбоко!

Съгласили се братята. Заловили се мъжки за работа. Три дни копали. За ядене и лежане забравили. Разровили цялата градина около къщата. Педя земя не оставили необърната, ама пак не намерили гърнето.

Погледнал най-големият брат прекопаното място: пръстта станала мека рохкава; нямало вече бурени, нито тръни. Рекъл:

— Ех, братя! Толкова се трудихме — цялата градина разкопахме — имането не намерихме. Ама я да посадим тук нещо, та да не пустее земята!

— Право думаш, бате! — съгласили се другите. — Поне труда ни да не отиде нахалос.

Засадили лози.

Не минало много време, израсло едно лозе — да го гледаш и да му се радваш!

Узряло гроздето. Събрали братята богата родитба. Оставили за себе си колкото им трябва, а другото отнесли на пазара. Хубави пари взели.

Най-старият брат рекъл:

— Вижте какво богатство спечелихме! Комай за такова баща ни говореше на смъртния си одър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.